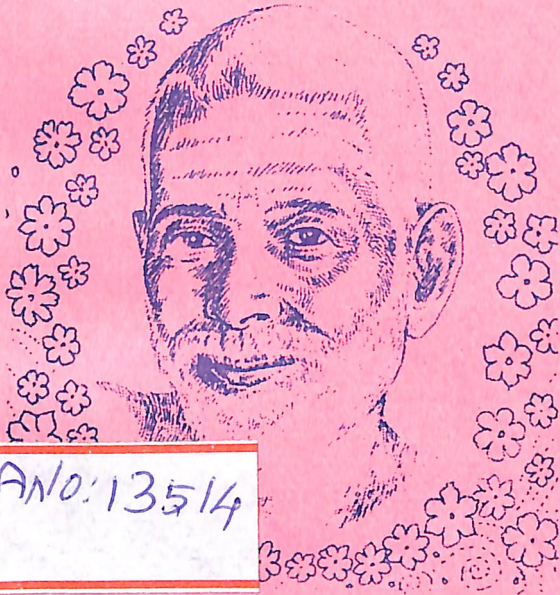

அவஸ்தாத்ரயம்

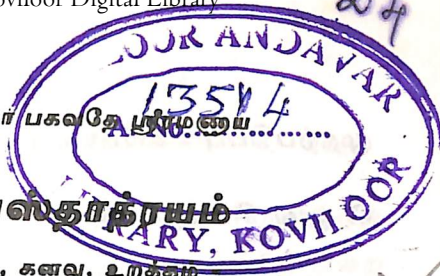
26/2

(நனவு, கனவு, உறக்கம் -
ஸ்ரீரமணோபதேசங்களில் அடிப்படையில்)

முகவைக் கண்ண முருகனடிமை

24

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

அவஸ்தாந்ரயம்

(நளவு, களவு, உறக்கம்)

ஸ்ரீரமணோபதேசங்களில் அடிப்படையில்)

26/2

ஆக்கியோன்

முகவைக் கண்ண முருகனடிமை

பதிப்பாளர்

ஸ்ரீ ரமண பக்த சமாஜம்

சென்னை - 600 033.

ACC No: 13514
R65 ரமண

முதற்பதிப்பு : 2007

© நூலாசிரியருக்கே

13-08-2007 அன்று பாகவத சிரோன்மணி பரம சிரத்யே ஸ்ரீ நொச்சூர் வேங்கடராமன் அவர்களின் பாகவத ஸப்தாக துவக்க விழாவில் சென்னை, ஆழ்வார்பேட்டை நாரத கான சபாவில் வெளியிடப்பட்டது.

அச்சிட்டோர்:

S.S.M. Enterprises

14, ஆற்காடு சாலை, கோடம்பாக்கம்,

சென்னை-24. ☎ : 24729564

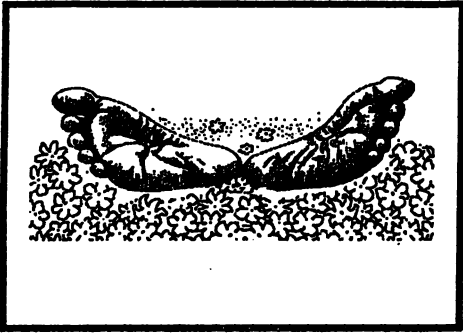
26/2

அன்புக் காணிக்கை

ஸ்ரீ ரமண பக்தியில்
தோய்ந்திருப்பவரும், 'ஸ்ரீரமண சந்நிதிமுறை
சங்கிரகம்' என்னும் உயரிய நூல் உருவாக
மூலகாரணமாகத் திகழ்ந்தவரும், மிகச் சிறந்த
முருகனார் பக்தர்களில் ஒருவரும், இந்தக்
கையேட்டுப் பிரதியை எழுத என்னைத்
தூண்டியவரும் ஆகிய மேற்குமாரம்பலம்
ஸ்ரீ A.R. சந்திரசேகரன் அவர்களுக்கு
இச்சிறுநூலை என் அன்புக்
காணிக்கையாக் குகிறேன்.

- முகவைக் கண்ண முருகனடிமை

சமர்ப்பணம்

**பகவான் ஸ்ரீரமண மகரிஷிகளின்
திருவடிகளில் சமர்ப்பணம்**

26/12

அவஸ்தாத்ரயம்

(ஸ்ரீ ரமணோபதேசங்களின் அடிப்படையில்)

அவஸ்தை என்னும் சம்ஸ்கிருதச் சொல்லிற்கு 'நிலை' என்று தமிழில் பொருள்படும். த்ரயம் என்பது மூன்று ஆகலின், அவஸ்தாத்ரயம் 'மூன்று' நிலைகள் என்று பொருள்படும். இவை ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தினம் தினம் அனுபவமாகும் கனவு, நனவு, உறக்கம் என்னும் மூன்று நிலைகளேயாகும். நித்யம் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி அனைத்து மாந்தரின் சொந்த அனுபவமாக விளங்கும் இந்த மூன்று நிலைகளையும் ஸ்ரீபகவான் அருளிய உபதேசங்களின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து பார்ப்பதே இந்த கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

எண்ணங்கள் முழுமையாக அடங்கும்போது உறக்கம் நம்மைத் தழுவுகிறது. அப்போது அந்த எண்ணங்களற்ற ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் கனவு தோன்றுவதில்லை. பின்பு எண்ணங்கள் மீண்டும் தோன்றும்போது, அதாவது மனம் மீண்டும் செயல்பட ஆரம்பிக்கும்போது, நாம் விழித்துக் கொள்ளுகிறோம். ஆனால், நித்திரையில் மனம்

பாதியளவு விரியும்போது கனவு தோன்றுகின்றது. அதுவே முழுஅளவு விரியும்போது நனவு நிலை ஏற்படுகிறது. நனவில் நடக்கிற விவகாரங்களெல்லாம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உண்மையாகத் தோன்றுகின்றனவோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு கனவில் நடக்கும் விவகாரங்களும் அந்த காலத்தில் உண்மையாகத் தோன்றுகின்றன. கனவு சுகமாக உள்ளவரையில் கலைவதில்லை. அதுவே தீடீரென்று, காரணம் ஒரு சிறிதுமின்றி, ஒரு பயங்கர துர்சொப்பனமாக மாறும்போது, நாம் அலறியடித்துக் கொண்டு விழித்துக் கொள்ளுகிறோம். 'நல்லவேளை! அனைத்தும் கனவுதானென்று' பெருமூச்சுவிட்டு நம்மையே அமைதிப்படுத்திக் கொள்கிறோம். அந்த அளவிற்கு கனவு, நனவுபோல நம்மை நம்பவைக்கிறது!

இவ்வாறு சுகமாக உள்ள கனவு துர்சொப்பனமாக மாறுவது, மனம் தன் செயல்பாட்டில் எந்தவொரு வரையறையு மின்றியும், தனக்கென்று எந்தவொரு அதிகாரமுமின்றியும் (without control) செயல்படுவதையே உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியென

எடுத்துக்காட்டுகிறது. ஏனெனில், மனத்திற்குத் தன் செயல் பாட்டில் ஆதிக்கம் இருந்தால், சுகமான கனவு பயங்கரமாக மாறும்போது உடனே அதைத் தடுத்து, மீண்டும் சுகமான ஒன்றாக மாற்றலாம் அல்லவா? ஆனால் அவ்வாறு நிகழ்வதில்லையே! எனவேதான், மாறுவது மனம் என்ற அளவிலே, உயிரற்ற சடம்போல் சிறிதும் யோசிக்காமல் எண்ணங்களை அளவின்றி (அவை சுகமோ, துக்கமோ என்ற வேறுபாடுகளின்றி) பெருக்கிக் கொண்டேபோகும் ஒரு இயந்திரமாக (Thoughts-producing machine) செயல்படும் மனத்தை நம்பி மனிதன் தன் வாழ்க்கை அமைத்துக் கொள்வது அறிவுடைமை ஆகுமாவென்று ஸ்ரீபகவான் வினவுகிறார். மேலும் நானூர் என்ற ஞானவிசாரத்தை மேற்கொண்டு, மனத்தை ஆராய்ந்து, தன்னுள் உள்ள உண்மையை ஒவ்வொரு ஜீவரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் அறிவுறுத்துகிறார்.

மேலும், கனவு உண்டாவதற்குக் கனவு காணும் ஒருவன் இருந்தேயாக வேண்டும். இவனை சொப்பன கல்பிதன் (கனவை உருவாக்குபவன்)

அல்லது பிராதிபானிகன் என்று வேதாந்தம் கூறுகிறது. சொப்பன கல்பிதன் ஒரு உடலோடுத் தன்னை ஐக்கியப் படுத்திக்கொள்ளும்போதுதான், கனவு உலகம் சாத்தியமாகின்றது. நனவு உலகில் ஒருவன் (இவனை வேதாந்தம் வியாவகாரிகன் என்று கூறுகிறது) எவ்வாறு தன்னைப் பார்க்கின்றானோ, அதே உடலாகத் தன்னைக் கனவு உலகிலும் பார்க்கிறான். அவ்வாறு அவன் தன்னை உடலோடு சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளாவிட்டால், கனவு உலகம் உருவாவதென்பதே இல்லாமல் போகின்றது. எவ்வாறு வியாவகாரிகன் தன்னை ஒரு தேகத்தொடு சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளாவிட்டால், விழிப்புநிலையில் (நனவு நிலையில்) இந்த உலகத்தைப் பார்க்க இயலாதோ, அது போலவே கனவு உலகத்தையும் ஒரு உடலில்லாமல் சொப்பனகல்பிதன் பார்க்க இயலாது.

ஒப்பு:

உடலன்றி உண்டோ உலகம், உடல்விட்டு உலகத்தைக் கண்டார் உளரோ கழறு.

- ஸ்ரீபகவான், உள்ளது நாற்பது, 5.

(கழறு-கூறு). ஆகவே கனவிற்கும் நனவிற்கும் சொப்பனம் க்ஷணிகம்; ஜாக்ரம் (நனவுநிலை) தீர்த்தம் என்பதைத் தவிர வேறு பேதமில்லை. அதாவது, சொப்பனம் ஒரு சிறிய நனவு நிலை; நனவு நிலையோ நீண்டதொரு கனவே! (Dream is a shortened form of waking state and waking state is an elongated Dream). உண்மையில் இந்த கால அளவுகள் கூட மனத்தின் மயக்கமேயென்கிறார் ஸ்ரீபகவான். ஏனெனில் ஒரு ஐந்து நிமிடக் கனவில் ஐந்து வருட வாழ்க்கையை ஒருவன் அனுபவிக்கிறான். எனவே சொப்பனம் க்ஷணிகம்; ஜாக்ரம் தீர்க்கம் என்ற கால பேதம்கூட மனோ கற்பனையாதலால், கனவிற்கும் நனவிற்கும் அந்த பேதம்கூட இல்லை என்பதே உண்மை நிலையாகின்றது.

எனவே கனவு கலைந்து விழிப்பு நிலை இருப்பதைப்போல், நனவு என்ற நீண்டதொரு கனவிலிருந்து உண்மை விழிப்பு நிலை (True Awakening) என்ற ஒன்று இருந்தேயாக வேண்டும். இந்த உண்மை விழிப்பு நிலையில் உள்ளவனை வேதாந்தம்

பாரமார்த்திகள் என்று கூறுகிறது. எவ்வாறு சொப்பனகல்பிதன் கனவு காண்பதற்கு நனவு நிலையில் உள்ள வியாவகாரிகள் கண்டிப்பாக இருந்தேயாக வேண்டுமோ, அதேபோல வியாவகாரிகள் நனவு என்றும் நீண்டதொரு கனவைக் காண்பதற்கு உண்மை விழிப்பு நிலையிலுள்ள பாரமார்த்திகள் என்ற ஒருவன் இருந்தேயாக வேண்டும். இவரை மனித வாழ்க்கை என்னும் நீண்ட பயணத்தை முடித்து, ஆன்ம நிலையை அடைந்த பிரம்மஞானி என்று வேதாந்தம் போற்றுகின்றது. ஸ்ரீபகவான் இவ்வாறு நான்கு வேதங்கள், ஆறு சாத்திரங்கள், பதினெட்டு புராணங்கள் ஆகியவை அனைத்தும் வலியுறுத்தும் உண்மை விழிப்பு நிலையாகிய பிரம்மத்தைப் பற்றி ஒரு சிறிதும் கேள்விப்படாத பதினாறு ஆண்டுகள் நிரம்பிய பால்ய வயதில், மதுரையில் தன் சிறிய தந்தையின் வீட்டின் மாடியில், நானூர் என்னும் விசாரத்தின் விளைவாக திடீரென்று பிரம்மஞானியானார். ஒதாது உணர்ந்த உயர்ந்த ஞானியென்று உலகமே இவரை இன்று போற்றி வணங்குகிறது. இந்த

ஆன்மானுபவத்தின் விளைவாக நனவு என்னும் கனவிலிருந்து உண்மை விழிப்பு என்ற ஆன்மநிலை உள்ளதென்றுத் தன் சுவானுபூதியினால் ஐயம்திரிபு நீக்கி, உறுதிபட உரைக்கிறார்.

‘உண்மை விழிப்பு நிலை’ உண்மையில் கால, தேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்தது. உதாரணமாக, சினதேசத்தைச் சேர்ந்த ஹுவான்சி என்னும் தத்துவமேதை ஒருநாள் மிகுந்த சோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாராம். அவருடைய நண்பர் அதற்கான காரணத்தைக் கேட்டார்.

ஹுவான்சி: நேற்றிரவு நான் பட்டாம் பூச்சியாக இருப்பதாக ஒரு கனவு கண்டேன்.

நண்பர்: இது ஒரு கனவுதானே! இதில் வருத்தப்பட என்ன இருக்கிறது?

ஹுவான்சி: அந்த பட்டாம்பூச்சி தன்னை ஒரு மனிதனாகக் கனவு கொண்டு கொண்டிருந்தது.

நண்பர்: கனவிற்குள் கனவு! பேஷ்! இதற்கு வருத்தப் படுவானேன்?

ஹுவான்சி: அந்த மனிதன வேறுயாருமல்ல;
நான்தான்!

நண்பர்: இருக்கட்மே! எல்லாம்
கனவுதானே!

ஹுவான்சி: இல்லை நண்பரே! நான் ஒரு
பட்டாம்பூச்சியாக இருந்து கொண்டு
என்னைஹுவான்சி என்ற மனிதனாகக்
கற்பனை செய்து கொள்கிறேனோ
அல்லது ஹுவான்சியாக இருந்து
கொண்டு என்னை ஒரு பட்டாம்பூச்சியாகக்
கனவு காண்கிறேனோ?
சுருக்கமாகச் சொன்னால் நான்
பட்டாம்பூச்சியா? அல்லது மனிதனா?
என்சோகத்திற்குக் காரணம் இதுதான்.

கனவிற்கும் நனவிற்கும் பேதமில்லை யென்பதை
இதைவிடத் தெளிவாகக் கூற இயலுமா? 'இயலும்'
என்று நிரூபித்தவர் ஸ்ரீபகவான். ஹுவான்சியின்
வார்த்தை களிஞல் அவருடைய நண்பர் மிகுந்த

குழப்பமடைந்தார். ஆனால் ஸ்ரீபகவானின் உபதேசங்களினால் வேத, சாத்திர, புராணங்கள் சுட்டிக் காட்டும் மாபெரும் அறிவுத் தெளிவை மெய்யடியர் அடைந்தனர்.

இதனால் ஸ்ரீபகவான் வேத, சாத்திர, புராணங்களுக்கு (சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணமும்) உயிர் ஊட்டிய லோக மகா குருவாகத் திகழ்கிறார். இந்த உண்மை விழிப்பு நிலை சர்வ நிச்சயமாக உள்ளதென்று தாமியற்றிய ஏகான்ம பஞ்சகத்திலும் கூறியிருக்கிறார்.

தன்னை மறந்துத் தனுவே தானாய் எண்ணி
எண்ணில் பிறவி எடுத்து இறுதி - தன்னை
உணர்ந்து தானாதல் உலக சஞ்சாரக்
கனவின் விழித்தலே காண்.

- பாடல் 1.

பொருள்: தன்னுடைய உண்மை விழிப்பு நிலையாகிய ஆன்மநிலையை மறந்துத் தன்னை தேகமேயென்று ஒரு உடலோடு சம்பந்தப்படுத்திக் கொண்டதினால், நனவு என்னும் கனவில் அகப்பட்டு, அதனால் எண்ணற்ற பிறவிகளை மீண்டும் மீண்டும் எடுத்து, இறுதியில் தன் உண்மை ஆன்ம இயல்பை உணர்ந்து, உண்மை

விழிப்பு நிலையாகிய ஆன்மாவாதல் உலக வாழ்வு
என்னும் கனவிலிருந்து விழித்துக்
கொள்வதேயென்பதை அறிவாயாக!

ஆதிசங்கரர் தாமியற்றிய திருக்கு திருசிய
விவேகம் என்னும் வேதாந்த க்ரந்தத்தில்
சொப்பனகல்பிதன், வியாவகாரிகன், பாரமார்த்திகள்
ஆகிய தார்ஷ்டாந்தங்களுக்கு கடல், அலை, நுரை
ஆகிய திருஷ்டாந்தங்களை ஒப்பிட்டு, சம்ஸ்கிருத
ஸ்லோகங்களாக விளக்கங்கள் அளித்துள்ளார். இதை
ஸ்ரீபகவான் பின்வருமாறு வசன நடையில்
மொழிபெயர்த்துள்ளார்:

“ஜலதர்மமான மாதூர்யம், திரவத்வம், சைத்தியம்
இவை அலையிலும், அதிலுள்ள நுரையிலும் இருப்பது
போல, ஆத்மாவின் சச்சிதானந்த தர்மங்கள் தன்னிற்
கற்பித சம்பந்தத்தால் வியாவகாரிகனிலும், அவன்
மூலமாய்ப் பிராதிபாஸிகனிலும் (சொப்பன
கல்பிதன்) கலந்திருக்கின்றன. நுரை சைத்தியாதி
அதன் தர்மங்கள் அலையிலும், அலையதன்
திரவத்துவாதி தர்மங்கள் ஜலத்திலும் லயித்து

முன்போல் சமுத்திர மாத்திரமே இருப்பதுபோல,
 பிராதிபாஸிகள் அவனது தர்மங்கள்
 வியாவகாரிகனிலும், வியாவகாரிகள் அவனது
 தர்மங்கள் பாரமார்த்திகனிலும் லயித்துப்
 பூர்வம்போல் சச்சிதானந்த பிரஹ்ம மாத்திரமே
 பிரகாசிக்கின்றது”.

பொருள்: மாபெரும் கடல் என்றாலே அதன்
 அணுமாத்திரமான அலையும், நுரையுமே
 ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. அதன்
 பெரும்பகுதியான ஆழ்ந்த அமைதி வடிவம் (Deep
 Sea) ஞாபகத்திற்கு வருவதில்லை. இந்த உவமையில்
 கடல்நீர் உப்புநீர் அல்ல. இனிமையான சுவை மிகுந்த
 நீராகும். ஏனெனில் பாரமார்த்திகனான ஆன்ம
 ஞானியோடு கடல் ஒப்பிடப் படுகிறது. ஆன்ம
 ஆனந்தம் நீரின் சுவையாக (மாதுர்யம்) இந்த
 உதாரணத்தில் காட்டப் படுகிறது. அவ்வாறே
 கடலின் அலை வியாவகாரிகனுக்கும், அலையின் நுரை
 சொப்பனகல்பிதனுக்கும் ஒப்பிடப் படுகின்றன.
 கடலின் இயல்பாகிய நீர்மை (திரவத்துவம்) அலையில்
 நிரம்பி வழிவதைப் போன்று, பாரமார்த்திகனின்

ஆன்ம இயல்பு வியாவகாரிகனில் முழுவதுவமாக நிறைந்துள்ளது. ஆனால் வியாவகாரிகளே நனவு என்னும் உலக விவகாரங்களினால் முற்றிலும் அலையைப்போல் நித்தியமும் அலைகழிக்கப் படுவதினால் தன் ஆன்ம இயல்பை முழுவதுமாக மறந்துவிடுகிறான். வேதாந்தத்தில் இது பிரமாதம், சோர்வு, தளர்வு, மறதி என்றெல்லாம் பற்பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது.

அலைக்கு கடல் ஆதாரமாவதைப் போன்று, உலக விவகாரங்கள் என்னும் நனவாகிய கனவிற்கு உண்மைவிழிப்பு நிலையாகிய ஆன்மா ஆதாரமாக உள்ளது. இதைப்போலவே, அலையிலிருந்து உற்பத்தியாகும் நுரையைப் போன்று வியாவகாரிகளே சொப்பனகல்பிதனுக்கு ஆதாரமாக விளங்குகிறான். கனவின் இயல்பாகிய சுகம், நுரையின் தன்மையாகிய குளிர்மைக்கு (சைத்தியம்) ஒப்பிடப் படுகிறது. கனவின் தன்மையாகிய சுகம் நீங்கி, கனவு பயங்கர துர்சொப்பனமாகும் போது, கனவே கலைந்து போகின்றது. எனவே நுரை சைத்தியாதி அதன் இயல்புகள் அலையிலும், அலையதன் திரவத்துவாதி

தன்மைகள் கடலிலும் லயித்து, முன்போல் மாபெரும் கடல் மாத்திரமே எப்போதும் இருப்பதைப் போன்று, உண்மை விழிப்பு நிலையை உணரும் காலத்தில் (பிரதிதி காலத்தில்), கனவு காண்பவனும் அவனுடைய இயல்புகளும் நனவுலகில் சஞ்சரிப் பவனிடத்திலும், நனவுலகவாசியும் அவனுடைய இயல்புகளும் ஆன்ம ஞானியாகிய பாரமார்த்திகனிடத்திலும் முற்றிலும் லயித்து, அதனால் மனோகற்பிதமான சொப்பனகல்பிதன், வியாகாரிகள், பாரமார்த்திகள் ஆகிய இந்த மூன்று ஜீவர்களும் மறைந்து, பிரதக்காகவும், கேவலமாகவும் (தன்னந் தனியாக, தான் மாத்திரம்) இரண்டற்று, ஒன்றேயாக, 'ஏகமேவ அத்விதீயம் பிரம்ம' என்னும் வேத வாக்கின்படி, உண்மை விழிப்பு நிலையாகிய ஆன்மாவே எப்போதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இதுவே கடல், அலை, நுரையாதி திருஷ்டாந்தங்களின், மேலும் சொப்பன கல்பிதன், வியாவகாரிகள், பாரமார்த்திகனாதி தார்ஷ்டாந்தங்களின் சாரமாகும்.

இதில் பாரமார்த்திகனும் சொப்பனகல்பிதன், வியாவகாரிகள் ஆகியோரின் பொய்மையை நிரூபிக்க

வேண்டியே உருவகிக்கப்படுவதால், அவனும்
கற்பிதமேயென்னும் உண்மை அவசியம்
உணரப்பட வேண்டியதாகும்.

எனவே கனவுலகம் கனவில் நிஜமென
நம்பப்படுவதைப் போல, நனவுலகம் நனவில் நிஜமென
நம்பப்படுகின்றதேயன்றி, உண்மையில் இந்த
இரண்டு உலகங்களுமே பொய்த்தோற்றங்கள் தான்
என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகவே மனிதராகப் பிறந்த
ஒவ்வொருவரும் உண்மை விழிப்பு நிலையாகிய ஆன்ம
பதத்தையடைய முழு முயற்சியை மேற்கொள்ள
வேண்டும் என்பது தாத்தாரியம் ஆகும்.

இப்போது உண்மை விழிப்பு நிலையைப் பற்றிய
மேலும் ஒரு விளக்கத்தைப் பார்ப்போம். இது
இடையிடையே தூக்கம் வந்து வந்து போகாத
'பெரும் விழிப்பு' என்று கூறினாலும் பொருந்தும்.
அல்லது, இடையிடையே விழிப்பு வந்து வந்து
போகாத 'பெருந்தூக்கம்' என்று கூறினாலும்
பொருந்தும். புராணங்கள் இரண்டு மாபெரும்
தெய்வங்களான ஈசுவரனையும், மகாவிஷ்ணுவையும்
இந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் உதாரணங்களாகக்

காட்டுகின்றன. ஈசுவரன் அமர்ந்த கோலத்தில் கண்களை மூடியபடி பெரும் விழிப்பு நிலையில் ஆழ்ந்த தியானத்தில் இருக்கிறார். இது உண்மையில் நிரந்தர உண்மை விழிப்பு நிலையே (the state of True Awakening)! ஆகவே இந்த உண்மை விழிப்பு நிலையை மூன்றாவது கண்ணாக புராணங்கள் உருவகப்படுத்தி, 'இமையா முக்கண்ணன்' என்று ஈசுவரனைக் கொண்டாடுகின்றன. மகாவிஷ்ணுவோ பாம்பின்மீது படுத்துக் கிடக்கும் நிலையில் பெருந்தூக்கத்தில் உள்ளார். இந்த பெருந்தூக்கம் சாதாரண உறக்கம், கனவு, நனவு நிலைகளைச் சேராததினால், இதை யோகநித்திரை என்று புராணங்கள் வர்ணிக்கின்றன. இதனால் இது மகாவிஷ்ணுவின் அனந்த (முடிவற்ற) சயனம் என்று ஏற்றம் பெற்றது. உண்மையில் இந்த பெரும் விழிப்பும் பெருந்தூக்கமும் ஒன்றேயான சுகஜ ஆன்மநிலையாதலால், 'ஹரியும் சிவனும் ஒண்ணு, அறியாதவர் வாயில் மண்ணு' என்ற பழமொழியும் உண்டாகியது. அதாவது ஆன்மாவே ஹரியும், சிவனுமாக உருக்கொண்டது என்பது தாத்பர்யமாகும்.

இந்த உண்மை விழிப்பு நிலையே சகஜ நிஷ்டை, ஸ்தித பிரஞ்சய நிலை, பிரஜ்ஞானம் (Consciousness), முக்தி நிலை, மோக்ஷபதம், கைவல்யம், பிரம்மம், அமைதி, சாந்தி, ஏகான்ம சகஜ நிலை, அகண்டாகார விருத்தி, பரம பதம், சச்சிதானந்தம் (சத், சித், ஆனந்தம்), சிதாகாசம், சிதம்பரம், தகராகாசம், பரம் பொருள், பரவஸ்து, பரமான்மா (பரமாத்மா), கடவுளறிவு, மெய்யறிவு, மெய்யுணர்வு, பேருணர்வு, நுண்ணுணர்வு, பிரம்க்ஞானம், ஆன்மஞானம், ஈசுவரன், பராசக்தி, மகாவிஷ்ணு, விநாயகப் பெருமான், ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி என்னும் இன்றோரன்ன பற்பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது.

இது துரியம், அதாவது, கனவு, நனவு, உறக்கமென்னும் மூன்று நிலைகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட நான்காவது நிலை என்றும் வேதாந்தத்தில் கூறப்படுகிறது. கனவு, நனவு ஆகிய இரு சுவர்களால் ஏகான்ம மெய்ந்நிலை பிரிக்கப்படும்போது, உறக்கம் என்னும் மூன்றாவது பகுதி உண்டாகிறது. ஏகான்ம மெய்ந்நிலையில்

தேகாத்ம புத்தி நனவுடலைச் சாரும் போது ஜாக்கிராவஸ்தை என்றும், அதே தேகாத்ம புத்தி கனவுடலைச் சாரும்போது சொப்பனாவஸ்தை என்றும், இந்த இரு உடல்களும்ற்ற நம் யதார்த்த நிலையில் நித்திராவஸ்தை என்றும் மூன்று அவஸ்தைகள் உருவாகின்றன. தேகாத்ம புத்தி வடிவங்களாகிய கனவு, நனவு ஆகிய இரு சுவர்களும் நானொரென்னும் ஆன்ம விசாரத்தால் நசிக்கும்போது, எல்லையற்ற ஏக உணர்வாக நாம் எப்போதும் உள்ளதை உணரும் தருணம், இந்த உணர்வை, ஜாக்ரத், சொப்பனம், சுழுப்தி ஆகிய மூன்று நிலைகளுக்கும் வேறுனதோர் புதிய நான்காம் நிலையாகக் கருதி, அதற்கு 'துரியம்-நான்காவது' என்றுப் பெயரிடப்பட்டது. ஆனால், இது என்றுமுள்ள நம் ஏகான்ம நிலையெயன்ற உணர்வு திடப்படும்போது, இந்தத் துரியத்தின் புதுமை பொய்யாகி, கனவு, நனவு, துயில் ஆகியவையே பொய்யென்பதினால் இது எவ்வாறு நான்காவது ஆகும்? எனவே இது துரியாதீதம், அதாவது, அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட அதீத நிலை என்று

வேதாந்தம் இந்த துரியத்திற்கே மீண்டும் பெயரிட்டது. இவ்வாறு உண்மை விழிப்பு நிலைக்கு துரியம், துரியாதீதம் என்ற பெயர்கள் உண்டாயின. இந்தப் பெயர்களெல்லாம் எல்லாம் அறியாமையில் சிக்கித் தவிக்கும் அஞ்ஞானிக்குக் ஏகான்ம ஞானவிழிப்பு நிலையைப் பற்றிக் கூறப்பட்ட சமாதானங்களேயன்றி வேறில்லை. உண்மையில் உண்மை விழிப்பு நிலையை எய்திய ஞானியின் அனுபவம் ஏகான்ம அவஸ்தாதீதமே!

மேலும், வேதாந்தம் அவஸ்தாத்ரயத்தையும், ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரண சரீரத்ரயத்தையும் இணைத்தே பேசுகின்றது. ஆன்மாவை மறைக்கும் பஞ்ச கோசங்களில் அன்னமய கோசமும் பிராணமய கோசமும் ஸ்தூல தேகத்தில் முழுமையாக நிலைபெற்றிருப்பவையாகும். ஸ்தூல தேகத்தின் இயல்பு ஜாக்ரம். சூக்ஷ்ம தேகமோ மனோமய கோசத்தில் செயல்படுகிறது. இதன் இயல்பு சொப்பனம். இது உறக்கத்தில் கனவையும், ஜாக்ரத்தில் பகல் கனவையும் (Day dreaming), நனவு என்னும் கனவையும் உருவாக்கிறது. காரண

சரீரத்தின் இயல்பு சுழுப்தி (உறக்கம்). இது ஜாக்ரத்தில் அறிவாக (புத்தியாக) விஞ்ஞான மய கோசத்திலும், சித்தம், புத்தி, அகங்காராதிகளாகிய மனோ விகாரங்களற்று, மூல அவித்தையொடு கூடி, சுழுப்தியில் (உறக்கத்தில்) ஆனந்தமய கோசத்திலும் செயல்படுகிறது. இந்த காரண சரீரமே சூக்ஷ்ம, ஸ்தூல சரீரங்கள் தோன்றுவதற்கு மூலகாரணம். இதுவே காரணமாயை, மூலஅவித்தை என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுகிறது. இந்த மூலஅவித்தை யென்னும் உறக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுவதே உண்மை விழிப்பு நிலை ஆகும். இது இந்த சுட்டுரையில் பின்னாலும் வரும்.

மேலும் இந்த உண்மை விழிப்பு நிலை தூக்கமும் விழிப்பும் அற்றதால், இது தூங்காமல் தூங்குதல், விழியாமல் விழித்தல், நினையாமல் நினைத்தல், உறக்க விழிப்பு, ஜாக்ரத்சுழுப்தி, நனவுகனா, சொல்லாமல் சொல்லுதல், செய்யாமல் செய்தல் என்றெல்லாம் விவரிக்கப் படுகிறது. இந்த உண்மை விழிப்பு நிலையை அடைந்த ஞானி வினைகளை ஆற்றியும் முற்றிலும் அகர்த்தா ஆகிறார். ஏனெனில் இந்த நிலையில் ஆற்றப்படும் வினைகளினால் உண்டாகும்

வினைப் பயன்களாகிய பாவ, புண்ணியங்கள் ஞானியை ஒட்டுவதில்லை. ஆகவே ஞானி வினைகளைச் செய்தும் செய்யாதவரேயாவார். சூரியன் உதித்தவுடன் உலக மாந்தர் அனைவரும் தத்தம் காரியங்களில் விரைந்து செயல் படுகின்றனர்; ஆயினும் அவர்கள் ஆற்றும் வினைகளின் விளைப்பயன்கள் சூரியனை ஒருபோதும் சேர்வதில்லை. அதுபோலவே ஆன்ம சூரியனைத் தம்முள் உணர்ந்த ஞானியின் தேகம் செய்யும் செய்கைகளின் பாவ, புண்ணியங்கள் ஞானியை ஒட்டுவதில்லை. எனவே ஞானி செய்ய வேண்டிய அனைத்தையும் செய்து முடித்தவராய்ப் (கிருதகிருத்தியனாய்) போற்றப்படுகிறார். ஆகவே அவர் இனியும் செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லாதவராகையால் அகர்த்தா வென வியந்தேத்தப்படுகிறார்.

ஒப்பு:

மனவுரு மாய மெய்மன்னு மாயோகி
தனக்கோர் செயலிலை உந்திபற
தன்னியல் சார்ந்தனன் உந்திபற.

- உபதேச உந்தியார், 15.

(மெய்-உண்மை விழிப்பு நிலை, மன்னுதல் - நிலைபெறுதல்)

பொருள்: மனமாகிய அகந்தைக் கனவு அழிந்து, உண்மை விழிப்பு நிலையை அடைந்து விட்ட மாபெரும் யோகீஸ்வரனாகிய ஞானி இனியும் ஆற்றுவதற்கு ஒரு செய்கையும் அற்றவர்; ஏனெனில் அவர் தன் உண்மை (ஆன்ம) இயல்பைச் சார்ந்துவிட்டார்.

ஸ்ரீமுருகனார் இயற்ற, அதைத் தம் வாசகமாகவே ஏற்றுக் கொண்ட குருவாசகக் கோவையில், ஸ்ரீபகவான் ஞானியாகிய சற்குருவின் முற்றிலும் அகர்த்த நிலையை அதியற்புதமாக விளக்கியுள்ளார்கள்.

ஒப்பு:

அவிச்சை நனவாங்கனா ஆசானால் சீடர்
கவிச்சமயல் போய்த்தெளிவர் காணாய் - பவிச்ச
கனா அகத்துக் கண்ட சிங்கத்தாலே யானை
தனது துயில் போய்விழித்தல் சான்று.

- குருவாசகக் கோவை, 283.

பொழிப்புரை: யானை தனது கனவில் தோன்றியதாகக் கண்ட சிங்கத்தால் தூக்கம் கலைந்து விழித்தல்

போன்று, அவித்தை (அறியாமை) என்னும் நித்திரை மயக்கத்தில் காண்கின்ற கனவாகிய நனவு நிலையில் தன்முன் தோன்றும் சற்குருவின் அருளால், சீடன் தன்னை முழுவதுமாக மூடியிருக்கும் அவித்தை என்னும் உறக்கம் நீங்கி, உண்மை விழிப்பு நிலையை அடைகிறான் என்பதை அறிவாயாக!

அ.ப-ரை: அவிச்சை - அறியாமை (Ignorance), கவிச்ச - முழுவதுமாக வளைந்து மூடுதல் (To cover over like an umbrella), மயல் - மயக்கம், பவிச்ச (பவித்தல்) - உண்டாகிய (தோன்றிய), சான்று - சாட்சியம் (evidence).

விளக்கவுரை: அறியாமை அல்லது அவித்தை என்பது தன்னுடைய உண்மை விழிப்பு நிலையை அறியாமையேயாகும். அதை மறந்ததால்தான், அந்த மறதி என்னும் தூக்கத்தில் நனவு என்னும் கனவு உண்டாகியது. இதனால் பற்பல பிறப்பு-இறப்புக்கள் என்னும் கனா சாத்யமாயிற்று. சற்குருவின் அருளால் போக்கப்படுவது இந்த நனவு என்னும் கனா மட்டுமல்ல; அதற்கு ஆதாரமாயுள்ள தூக்கமும் (மூல அவித்தையும்) நீக்கப்படுகிறது; ஆகையால் மீண்டும்

எந்தவித கனவும் தோன்றாத நிலை ஏற்படுகின்றது. சிங்கம் யானையின் கனவில்தான் வந்ததெனினும், அதனால் உண்டாக்கப்பட்ட விழிப்பு மெய்யாகி, விழித்தபின் அந்த சிங்கமும் பொய்யாவது போல, மானிட வடிவத்தில் நனவு என்னும் கனவில் தோன்றும் சற்குருவின் நாமரூபத் தோற்றம், ஞான விழிப்புநிலையில் நம்முடைய நாம ரூபம் போலவே அதுவும் பொய்யாகி (அதாவது சற்குரு நமக்கு அன்னியமானவர் என்பது பொய்யாகி), ஆனால் அவரால் அருளப்பெற்ற உண்மை விழிப்பு நிலையாம் ஆன்ம ஞானமே மெய்யாகி, நுரை, அலையாதியற்ற அமைதிக்கடல்போன்று, சீடர் ஆன்ம சொரூபமே தம் நிஜ சொரூபமாக நிலைப்பர்.

இதுவே 'அன்னிய பக்தி, ஸ்வாத்ம பக்தி அல்லது பரபக்தி' என்று வேதாந்தத்தில் வர்ணிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு தம்மைச் சரணடைந்த சீடனுக்கு ஞான விழிப்பைத் தந்தருளி அவனைத் தன்னைப் போலவே இனி செய்தற்கு ஒன்றுமற்ற அகர்த்தாவாக்குவதே சற்குருவின் இலக்ஷணமென்பதை ஸ்ரீபகவானின் கீழ்க்கண்டப்

பாடல் மேலும் தெளிவாக ஞானமுரசறைகிறது:

அடைந்தவர்க்குப் பின்னுமொன்றை ஆணை இடுவோன்
அடைந்த கொடுங்கூற்று விதியாவான் - அடைந்தவரைச்
செய்வன செய்து முடித்தோராத் தீர்ப்போனே
தெய்வ அருட்குருவாத் தேர்.

- குருவாசகக்கோவை, 271.

பொருள்: தன்னைச் சரணடைந்த சீடனை, மேலும்
அவன் அப்யாசிக்க வேண்டிய ஒன்றாக ஒரு சாதனா
மார்க்கத்தை உபதேசிக்கும் குருவானவன், அந்த
சீடனுக்கு ஒருங்கே யமனும் பிரம்மாவும் ஆவான்.
மாறாக, சீடனை செய்ய வேண்டிய அனைத்தையும்
செய்து முடித்தவனாக ஆக்குபவரே உண்மைத்
தெய்வமும் இறையருளும் குருவும் ஆவார்.

விளக்கவுரை: எண்ணற்ற பிறவிகளில் உடல், வாக்கு,
மனம் ஆகியவற்றால் கோடிக் கணக்கில் வினைகளை
ஆற்றி, அதனால் பாவ, புண்ணியங்களாகிய
வினைப்பயன்களைச் சம்பாதித்து, அவற்றை
அனுபவிக்க வேண்டி மீண்டும் மீண்டும் பிறவிகள்
எடுத்து, மீண்டும் வினை சுழலில் அகப்பட்டு, அதனால்

வாழ்க் கிலேசித்து, வினை களிலிருந்து பூர்ண ஓய்வைப் பெற ஒரு குருவை நாடிச் சீடன் வருகையில், அந்த சீடன் செய்ய வேண்டியவைகளாக மேலும் சிலபல வினைகளை அவன்மேல் திணித்து, அவனை அத்தகைய புதிய வினைகளின் பாவ, புண்ணியங் களுக்குள்ளாக்கித் துன்புறுத்தும் அந்த குரு உண்மையில் அந்த சீடனுக்கு யமனாகிறான். அந்தந்த பாவ, புண்ணியங்களை அனுபவிக்க சீடன் மீண்டும் பிறிதொரு பிறவியை அடையவேண்டுமாதலால், அந்த குரு அவனுக்கு பிரம்மாவும் ஆகிறான். இதனால் மோகமும் என்பதே இல்லாமல் போவதால், அத்தகைய குரு உண்மையான குரு அல்ல. மாறாக, சீடனை யாதொரு கர்ம, தர்ம, யோகானுஷ்டானங்களிலும் ஏவாமல், அந்த சீடனின் மனோ, வாக்கு, காயங்களை அமைதியுறச் செய்து, உண்மை விழிப்பு நிலையாகிய பரமோனத்தில் ஆழ்த்தி, அவனை செய்வன செய்து முடித்த கிருதகிருத்தியனாக ஆக்கி, ஜனன-மரண சம்சாரச் சுழலிலிருந்து எந்த குரு விடுவிக்கிறாரோ, அவரே தெய்வம், அருள், சற்குரு (God, Grace and Guru) அனைத்தும் ஆகிறார்.

பாடலின் இறுதி வரியாகிய 'தெய்வ அருட் குரு வாகத் தேர்' என்பதனை, 'தெய்வீகமும், ஆன்ம அருளும் பொருந்திய உண்மையான சற்குருவென உணர்ந்து கொள்வாய்' என்றாலும் பொருந்தும். ஆகவே சீடனை முற்றிலும் அகர்த்தாவாக்குவதே சற்குருவின் அருளாம். ஆன்மானுபூதி பெற்ற பெரியோர்களின் அனுபவமும் இதுவேயாம்.

ஒப்பு:

1) சும்மா இரு சொல்லற என்றலுமே.

- கந்தரனுபூதி, அருணகிரியார்

2) வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்

தேக்கியே எந்தன் சிந்தை தெளிவித்து

- விநாயகர் அகவல், - ஒளவை முதாட்டியார்

3) சும்மா நிற்கெனச் சொல் லறச் சொல்லிக்

கடைக்கணித்தாய்

- ஸ்ரீரமண சந்நிதி முறை, 580, ஸ்ரீமுருகனார்.

4) சித்த மவுனம் செயல்வாக்கு எலாம்மவுனம்

சுத்த மவுனம் என்பால் தோன்றின்பராபரமே.

- தாயுமானவர்.

5) ஏகம் இரண்டு என்னமல் சும்மாவிரு என்றான்.....

சீர்காழி நாடன் - ஒழிவிலொடுக்கம், கண்ணுடை
வள்ளலார்.

ஆக, சதுர்யோகங்களையும் செய் என்று ஏவும் பிற
குருமார்களைப்போல் அல்லாமல், அவைகளைச்
செய்யும் நானா? என்னும் ஞானவிசாரத்தால் தம்மைச்
சரணடைந்தவர்களையும் தம்மைப் போல்
சும்மாவிருக்கச் செய்யும் பகவான் ஸ்ரீ ரமண
மகரிஷிகள் கலியுகத்திற்கெனத் தோன்றியதோர்
யுகபுருஷரேயாவர். இதுவே மெய்யான சற்குருவின்
இயல்பாகும்! இதுவே முற்றிலும் அகர்த்தாவாக
விளங்கும் சற்குருவின் மாபெரும் செயலாகும்!
ஆதிசூரு தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்வாமியின் மௌனோப
தேசம் என்பதும் இதுவே! இடஞலன்றோ, பாரத
தேசத்தின் ஆணிவேராக விளங்கும் வேத, சாஸ்திர,
புராணங்களைப் பற்றி ஒரு சிறிதும்
அறியாதவராயிருந்தும் கூட, ஜாதி, மத, நிற, கால
வர்த்தமானங்களையெல்லாம் கடந்து, இந்த பூவுலகின்
சகல பாகங்களிலிருந்தும் மெய்யடியார்கள்,

ஸ்ரீபகவானேத் தம் சற்குருவாக ஏற்றுக்கொண்டு, இன்றைக்கும் அருணாசலத்தை நோக்கி ஓடி வருவாராய் உள்ளனர்.

ஆகவே, சற்குருவின் இந்த மாபெரும் அருட்செயல் சீடனுக்குள்ளே ஆன்மா என்ற ஏதோ ஒன்றைப் புதிதாகப் புகுத்துவதில்லை; சீடனின் அறியாமையை நீக்கி உண்மை விழிப்பை ஏற்படுத்துவதேயாகும் என்பதை இதுவரையில் பார்த்தோம். அதாவது, உண்மை விழிப்பு நிலையே ஆன்மபதம் என்பதைப் பார்த்தோம். கனவு என்றும் சாகவதம் அல்ல. ஒரு காலகட்டத்தில் நிச்சயமாகக் கலைந்தே தீரும். அதுபோல் நனவு என்னும் கனவும் எவ்வளவு பிறவிகளுக்குத் தொடர்ந்தாலும், ஒரு காலகட்டத்தில் கலைந்தே தீரும். எனவே உண்மை விழிப்பு நிலை, நம்முடைய மறதியினால் இழக்கப்பட்டதைப் போன்றுத் தோன்றுவதேயன்றி, நிரந்தரமாக நம்மால் இழக்கப்பட்டதொன்று அல்ல; உண்மையில் அதை இழப்பது என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை; ஏனெனில் உண்மை விழிப்பு நிலையே

நம்முடைய சொந்த இயல்பும், நமக்கு மிகவும்
உரிமையானதும் ஆவதினால்! பார்பன் குமரகுருதாஸ
ஸ்வாமிகள் இந்த உண்மையைத் தெளிவாகக்
குறிப்பிடுகிறார்.

ஒப்பு:

இழந்து போகாத வாழ்வை ஈயும் முத்தயைனார்
கைவேல்

- சண்முகக் கவசம்.

பொருள்: நாம் என்றுமே இழந்து போகாத உண்மை
விழிப்பாம் ஆன்ம வாழ்வை மீண்டும் நமக்கு
உணர்த்தி, வழங்கும் ஸ்ரீமுருகப் பெருமான்-----

ஆகவே சற்குருவின் அருள் நம்முடைய
மறதியைப் போக்குவதேயன்றி, புதிதாக ஆன்மாவை
வழங்குவதல்ல. ஸ்ரீமுருகனார் ஸ்வாமிகளும் இந்த
உண்மையைக் கூறி ஸ்ரீபகவானைப் போற்றுகின்றார்.

ஒப்பு:

பாட்டி தன்னை முன் பார் அறிந்திடப்
பறித்த பாரி தன்பறி இதாமெனக்
கேட்டில் எற்கு நல்லுறதி யாம்படி
கேடிலா விழுப் பொருள் இதாவெனக்

காட்டி ஈந்தநின் கழலை----- -

-ஸ்ரீ ரமண சந்நிதிமுறை, 1124.

பொருள்: ஸ்ரீ ரமண பகவானே!
ஒளவைப்பாட்டியிடமிருந்து முந்தயை இரவு பறித்துக்
கொண்ட அவருடைய பொருளையே மறுநாள் ஊரறிய
சபையில் மறுபடியும் அவருக்குத் திரும்பக் கொடுத்து,
பாரி வள்ளல் அவரைத் திருப்தி செய்வித்ததைப்
போன்று, நான் என்னுடைய உரிமைப் பொருளாகிய
ஆன்மவஸ்துவைக் கேட்டபோது, நீ எனக்கு அதை
மறுபடியும் என்னிடமே காட்டிக் கொடுத்தாய்.

அ.பு-ரை: பாட்டி - ஒளவைப்பாட்டி, பார் - உலகம்,
பறி - பறித்த பொருள், எற்கு - எனக்கு,
கேட்டிலெற்கு - கேட்ட எனக்கு, கேடிலா - கேடற்ற,
விழு - சிறந்த, விழுப்பொருள் - சிறந்த வஸ்து
(ஆன்மா).

விளக்கவுரை: வள்ளல் பாரி மன்னன் அரண்மனையில்
ஒளவைப்பாட்டி சிறிது காலம் தங்கியிருந்தார்.
பின்னர் புறப்படும் நாள் வந்தது. மன்னனோ அவர்
புறப்படுவதைப் பொறுக்க மனமில்லாமல் மேலும்

சிறிது காலம் அவன் நாட்டில் தங்க வேண்டினான். ஒளவைப்பாட்டி புறப்படுவதும், பாரி வள்ளல் தடுப்பதும் தொடர்ந்தது. எந்த ஒரு ஊரிலும் நிரந்தரமாகத் தங்குவதை விரும்பாத மூதாட்டியார் ஒருநாள் இரவில் எவருமறியாமல் தன் சிறு கைப்பையுடன் ஊரைவிட்டு வெளியேறினார். ஒற்றர் மூலம் செய்தியறிந்த மன்னன், அவனே ஒரு கள்வனைப்போல் வேடமிட்டு, மூதாட்டியாரை வழிமறித்து, அவருடைய பொருளாகிய அந்த சிறு கைப்பையும் கொள்ளையடித்தான். பாரியின் நாட்டிலாவழிப்பறியும் கொள்ளையுமென்று வெகுண்ட மூதாட்டியார், உடனே நாடு திரும்பியதுமின்றி, மறுநாள் அரசவையில் பாரியை அரசனாக இருக்கத் தகுதியற்றவன் என்று மிகவும் சாடினார். அந்த கள்வனை கையும் களவுமாகப் பிடித்துத் தண்டிக்கக் கோரினார். பாரிவள்ளல் தானே கள்வன் என்றும், எத்தகைய தண்டனைக்கும் தயார் என்றும், அவர் நாட்டைவிட்டுப் போவதைத் தடுக்கவே கொள்ளையடித்ததாகக் கூறியதுடன், அவருடைய சிறு கைப்பையையும் அரசவையிலேயே ஊரறியத்

திரும்பக் கொடுத்தான். அவனுடைய தூய அன்பில் மனமுருகிப்போன ஒளவைப்பாட்டி மேலும் சிறிதுநாட்கள் அவனுடைய நாட்டில் தங்கிப் பிறகு விடைபெற்றார். பாரி வள்ளலுக்கும் ஒளவைப்பாட்டிக்கு மிடையே நடந்த இந்த நிகழ்ச்சியை நிலைவு கூர்ந்த ஸ்ரீமுருகனார் மிக அற்புதமாக தமது ஆன்மானுபவத்தை இதில் ஒன்று கலக்கிறார்.

பாரிவள்ளல் ஒளவை முதாட்டியாரை அவருக்குச் சொந்தமானப் பொருளையே கொடுத்து அவரை மகிழ்வித்ததைப்போல், தன் சொந்த சுபாவமாகிய ஆன்மவஸ்துவையே தனக்குக் காட்டிக் கொடுத்ததுத் தம்மை ஸ்ரீபகவான் மகிழ்வித்தாரென்கிறார் ஸ்ரீமுருகனார்.

உண்மை விழிப்பு நிலையை அடைந்தவுடன் கனவும், நனவாகிய கனவும் ஒருங்கே அழிந்துவிடுவதினால், கனவுலகமும் கண்ணெதிரே பரம சத்தியமாகத் காட்சியளிக்கும் நனவுலகமும், இரவில் நிலவொளியில் கண்ட காட்சிகள் பகலில் சூரியவொளியில் மறைவதை போலப் பொய்த்

தோற்றங்களாக மறைந்து போகின்றன. எனவே எவ்வளவுதான் நனவு உலகம் மிகமிக உண்மையெனத் தோன்றினாலும், அது கனவே என்ற உண்மையைச் சிறிதும் மறக்கலாகாது. உலகம் கனவேயென்ற ஞானம், உள்ளத்தில் வைராக்கியத்தை வளர்க்கும்; பற்றற்ற வாழ்க்கைக்கு வழிகோலும்; காமம், மோகம், குரோதம், பேராசை, அல்பத்தனம் (லோபம்), பொருமை, மதம், மாச்சரியம் ஆகிய பகைவரை மாய்க்கும்; அகந்தை நாசத்திற்கு உதவும்; பிற உயிர்களை நேசிக்க வைத்து, உள்ளத்தில் அன்பை வளர்க்கும்; உண்மை விழிப்பு நிலைக்காக ஏங்க வைக்கும்; ஆன்மதாகத்தை அபிவிருத்தி செய்யும். அனுபவபூர்வமாக இல்லா விடினும், உலகம் கனவேயென்னும் அறிவுபூர்வமான ஞானத்தினால் எவ்வளவோ நன்மையுண்டு. மேலும் ஒருவன் கனவில் தான் புரிந்ததாகக் கண்ட வினைகளின் பலன்கள் முழுவதும், விழித்தவுடன் நனவில் அனுபவிப்பதற்கு இல்லாமல் முற்றிலும் கழன்று போவதைப்போல், இப்போது நனவு என்று உணரப்படும் அற்பஜீவபோத வாழ்வில் அகந்தை மதி

மயக்கத்தால் சம்பாதிக்கப்படும் மூ'வினைப் பலன்களும் ஆன்ம சொரூபானுபவ உண்மை விழிப்பு நிலையில் சிறிதும் மிஞ்சாது, பொய்யாகிக் கழன்று போகும். அவ்வளவு ஏன்? அஷ்டமா சித்திகளும் கூடப் பொய்யாகி மறைந்து போகும்.

ஒப்பு:

சித்தமாய் உள்ள பொருளைத் தேர்ந்திருத்தல் சித்திபிற சித்தியெலாம் சொப்பனமார் சித்திகளே - நித்திரைவிட்டு ஓர்ந்தால் அவைமெய்யோ உண்மைநிலை நின்று பொய்மை தீர்ந்தார் தியங்குவரோ தேர்.

- உள்ளது நாற்பது, 35.

பொருள்: சித்தமாய் என்றும் உள்ள உண்மை விழிப்பு நிலையைத் தேர்ந்திருத்தலே உண்மையான சித்தி ஆகும். அன்றி, மற்றைய அஷ்டமா சித்திகளும் நனவு என்னும் கனவில் காணப்படும் சித்திகளேயாகும். அவித்தையெனும் உறக்கம் நீங்கி, அஷ்டமா சித்திகளின் பொய்மையை உணர்ந்தோர் மீண்டும் அவற்றால் மயங்குவரோ? ஆகவே இதை நீ உணர்வாயாக!

பஞ்ச பூதங்களில் ஆகாயத்தை விட்டு மண், நீர், நெருப்பு, காற்று ஆகிய மற்றவை நான்கும் இருப்பு கொள்ள இயலாது அல்லவா? அவ்வாறே உண்மை விழிப்பு நிலையை ஆதாரமாகக் கொண்டன்றி, மற்றைய உறக்கம், கனவு, நனவு நிலைகள் இருப்பு கொள்ள இயலாது. உண்மையில் உத்தம ஸ்வாத்ம பக்தியினால் அகந்தைச் சமர்ப்பணம் பரிபூரணமாகித் தன் ஆன்ம இயல்பை உணர்ந்து, உண்மை விழிப்பு நிலையாகிய பராவஸ்வதையில் ஆதிக்கம் பெற்ற ஞானி, தனது விகற்பமற்ற அந்த இயல்பு நிலைக்கு வேறாக யாதொரு அவஸ்தையும் (நிலையும்) இருப்பதாகக் காண்பதில்லை.

ஆகவே இந்த சிறு கட்டுரையை வாசிக்கநேரும் மெய்யடியர் ஸ்ரீபகவான் அருளால் அவஸ்தாத்ரயப் பொய்மையை உணர்ந்து, நனவாகிய உலகக் கனவு நீங்கி, உண்மை விழிப்பு நிலையில் நிலைபெறுவராக!

திங்கள்சூடி திருவருணை ரமணேசன் திருவருள் எங்கும் தங்குக!

ஓம் ஸ்ரீரமணார்ப்பணமஸ்து.

பகவான் ஸ்ரீரமணரின் உபதேச மணிகள்

1. பிறர் எவ்வளவு கெட்டவர்களாய்த் தோன்றினாலும் அவர்களை வெறுத்தல் ஆகாது. விருப்பு வெறுப்புகள் இரண்டும் வெறுக்கத்தக்கன. பிரபஞ்ச விஷயங்களில் அதிகமாய் மனத்தை விடக் கூடாது. சாத்தியமான வரையில் அன்னியர் காரியத்தில் பிரவேசிக்கக் கூடாது.
2. பிறருக்கு ஒருவன் கொடுப்பதெல்லாம் தனக்கே கொடுத்துக் கொள்கிறான். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு தாழ்ந்து நடக்கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நன்மையுண்டு.
3. எந்நூலிலும் முக்தியடைவதற்கு மனத்தையடக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளபடியால் மனோ நிக்ரகமே நூல்களின் முடிவான கருத்து என்று அறிந்து கொண்ட பின்பு நூல்களை அளவின்றிப் படிப்பதால் பயனில்லை.
4. அன்னியத்தை நாடாதிருத்தல் வைராக்கியம் அல்லது நிராசை; தன்னை விடாதிருத்தல் ஞானம். உண்மையில் இரண்டும் ஒன்றே.
5. எல்லா நியமங்களிலும் சிறந்த மித ஸாத்விக ஆகார நியமத்தால் மனத்தின் சத்வ குணம் விருத்தியாகி, ஆத்ம விசாரத்திற்கு சகாயமுண்டாகிறது.

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

பிற்பகுதி

**ஸ்ரீ முருகஞர் ஸ்வாமிகளின்
சுவானுபூதியும்**

அவஸ்தாத்ரயப் பொய்மையும்

கனவல் லாத நனவில் வந்துஎன்

ஆகம் கலந்தேபோய்

நனவல் லாத கனவா(ய்) அதைச்செய்

நய வேங்கடவாவோ

கனவல் லாப்பொய்ந் நனவின் தன்மை

கண்டேன் அதுபோல் மெய்ந்

நனவும் காண நசைப்பட்டேன் நான்

கண்டாய் அம்மானே.

- ஸ்ரீமுருகஞர், ஸ்ரீரமண சந்நிதி முறை, 304.

பொழிப்புரை: **பகல்** **கனவு**
 என்னும்படியில்லாமல், முற்றத் தெளிந்த நனவு
 (விழிப்பு) நிலையில், - என் ஊன், உடல்
 அனைத்திலும் ஒன்று கலந்து, அந்த நனவு நிலையை
 வெறும் கனவாகச் செய்த ஸ்ரீ வேங்கடரமண
 பகவானே! சராசரி மனிதருக்கு 'அது கனவு தான்'
 என்று சொல்ல முடியாத 'விழிப்பு நிலையின்'
 பொய்மையை நான் கண்டு கொண்டேன்! அதைப்
 போலவே கனவாக விளங்கும் நனவு
 நிலையிலிருந்து உண்மை விழிப்பு நிலையையும்
 உணர்ந்து அனுபவிக்க விரும்புகிறேன். அதையும்
 அருள்வீராக!

அ-ப-ரை: ஆகம் - தேகம் (உடல்), மெய்ந்நனவு
 - உண்மை விழிப்பு (True Awakening), நசை -
 விருப்பம், நய - நயத்தக்க (விரும்பத்தக்க).

விளக்கவுரை: அவருடைய ஊன், உயிர், உடல்
 அனைத்திலும் ஸ்ரீபகவான் ஆன்ம சொரூபமாக
 இரண்டறக் கலந்ததைக் கூற வருவார் பொதுவில்

தேகத்தை மட்டும் குறிப்பிட்டார். உண்மை விழிப்பு நிலையை அடைய வேண்டும் என்ற ஆன்ம தாகத்தை தனக்கு ஏற்படுத்தியவர் ஸ்ரீ பகவானேயாதலால் அதையும் அவரே அருள்பாலிக்க வேண்டினார். அவ்வாறு தாம் உண்மை விழிப்பை அடைய வேண்டுமென்ற எண்ணம் ஏற்பட்டதே; நனவுநிலை (Waking state, ஜாக்ரம்) ஒரு கனவேயென்று ஸ்ரீபகவான் தமக்கு உணர்த்தியதாலேயே என்று கூற வேண்டியே “நனவில் வந்து, என் ஆகம் கலந்து, (என்னுள் இரண்டற ஒன்று கலந்து) நனவு அல்லாத கனவாய் அதைச் செய்(த) வேங்கடவா” என்றார்.

இவ்வாறு உண்மைவிழிப்பு நிலையாகிய ஆன்மபதத்தை இந்த பாட்டில் வேண்டி நிற்கும் ஸ்ரீமுருகனார், தம் விருப்பத்தை ஸ்ரீபகவான் நிறைவேற்றினாரென்று கூறும் பாடல்கள் ஸ்ரீரமண சந்நிதிமுறையில் ஏராளமாகும். மேற்கண்ட பாடலின் தனிச் சிறப்பாவது, அது

ஸ்ரீமுருகனார் ஸ்வாமிகள் அவஸ்தாத்ரயத்தின் அநித்துவத்தை முழுவதுமாக உணர்ந்திருந்தா ரென்பதை முழுக்க முழுக்க வெளிப் படுத்துவதேயாகும். மேலும், நனவுநிலையின் பொய்மையை உணர்த்தி, அதையும் மற்றொரு கனவாக ஸ்ரீபகவான் செய்தாரென்று ஸ்ரீமுருகனார் ஸ்வாமிகள் கூறுவதே அவர் அந்த நனவு என்ற கனவிலிருந்து உண்மை விழிப்பை ஸ்ரீபகவான் அருளால் அடையப் பெற்றாரென்பதற்குத் தக்க சான்றாகும்.

குறிப்பு: 'அவஸ்தாத்ரயம்' என்னும் இந்த முழுக்கட்டுரையையும் படித்தபின் ஸ்ரீ முருகனாரின் மேற்கண்ட பாடலைப் படிப்பது, அதன் முழுப்பொருளையும் உணர்ந்து கொள்ள உதவும்.

ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜத்தின் இதர வெளியீடுகள்

1. திருக்கு திருசிய விவேகம்
2. அருணை ரமணரும் அன்பு அன்னையும்
3. அருணை ரமணேசன் திருவேங்கடமுடையானே
4. ஸ்ரீ ரமண சந்நிதி முறை பூங்கொத்து - 1
5. சிவபுராணமும் ஸ்ரீ ரமண புராணமும்
6. திருவண்டப்பகுதி
7. அருணை ரமணேசன் ஆறுமுகப் பெருமானே
8. திருச்சாழல்
9. மணமாலை இன்பம் என்னும் அக்ஷரமணமாலை
விளக்கவுரை (முதல் பாகம்)
10. மணமாலை இன்பம் என்னும் அக்ஷரமணமாலை
விளக்கவுரை (II, III)
11. ஸ்ரீ ரமண சந்நிதி முறை சங்கிரகம்
12. திருவெம்பாவையும் திருப்பள்ளியெழுச்சியும்
13. Upadesa Saram An Introduction and Overview

Sri Ramana Sat Sanghs in Chennai

By Associate Centers

Sri Ramana Bhaktha Samajam, West Mambalam

No,5, Postal Colony 2nd St., West Mambalam,

Chennai - 600 033.

Contact: Sri. M.K. Vaidyanathan, Secretary

Ph: 044-23716495.

Sat Sanghs on all Sundays between 5.30 pm & 7.30 pm.

Sri Ramana Sansangh, Choolaimedu

Contact: Sri. V. Ramanan, Ph: 9444172623

On all days: 5.30am - 6.30am - Taitreeya Upanishad

Parayanam

6.30pm - 7.30pm - Aksharamanamalai Parayanam

8.00pm -9.00pm - Classes on Vedic Chanting

On Punavasu Day in the month: Sat Sangh 6.30 pm 7.30pm

Sri Ramana Sansangh, Thiruvanmiyur

Chakkarai Amman Temple, Kalakshetra Road,

Thiruvanmiyur

On the First Saturday of every Month: 6.00pm - 7.30pm

